

сладкодуменъ бѣше този органъ; той гадѣше съ сладки думи за недоброто, за кривото, за небългарското останало у народа ни, като рѣжда отъ чужди враждебни влияния, и учеше и упжтваше къмъ добро къмъ право, къмъ хубаво, къмъ чисто българско. Свѣсть, пробуда и горещъ патриотизъмъ три години вѣ изъ стълбцитѣ на тоя милъ вѣстникъ — въ заглавието съ образа на единъ гайдаръ съ крѣхнато калпаче и съ надута гайда подъ мишница.

Бѣхме въ пълната ера на народното събуждане. Движението за освобождение бѣ вече силно. Туи движение се водѣше отъ Букурещъ и отъ други центрове въ Ромѣния за политическото освобождение; отъ Цариградъ и отъ други центрове въ България за духовното освобождение. Това послѣдното назрѣваше — зрѣеше и се наливаше, но тъкмо сега искаше отглеждане, завардване и подкрѣпа отъ всѣка страна. Въ туи критическо врѣме на черковния въпросъ, прѣзъ 1865, П. Р. Славейковъ основа въ Цариградъ другъ свой вѣстникъ, не вече шеговитъ, а съ тонъ сериозенъ, твърдъ и прѣмъ вѣстникъ „Македония“.

„Македония“ има голѣмъ приемъ и още по голѣмо въздѣйствие всрѣдъ народа и тури въ респектъ къмъ българския народъ и къмъ неговата кауза и гърци, и турци, па и руси. и френци, и англичани, на които въ борбата ни бѣ се дало да ни упознаятъ и да се заинтересуватъ за насъ. Слѣдъ шестъ годишно живо боравене тоя вѣстникъ бѣ спрѣнъ отъ правителството, а Славейкову бѣ забранено да публикува каквото и да било.

Но тогава народътъ по вече бѣ цѣлъ съвзетъ, а черковниятъ въпросъ рѣшенъ и свѣршенъ: излѣзълъ бѣ ферманъ, съ който се учрѣждаваше Българската Екзархия. (Подкачаше да се рѣшава пъкъ политическия въпросъ, който се и рѣши благополучно за по-голѣмата частъ отъ Българския народъ петъ години по-сетнѣ).

П. Р. Славейковъ, отрѣшенъ отъ забраната, освободенъ отъ затвори, слѣдъ учрѣждаването на Българската Екзархия се отдаде на чисто книжовно-просвѣтна дѣятелностъ, като бѣ назначенъ учителъ въ Цариградъ и му се възложи редактирането на хубавото спи-